

MISSION MENNESKE

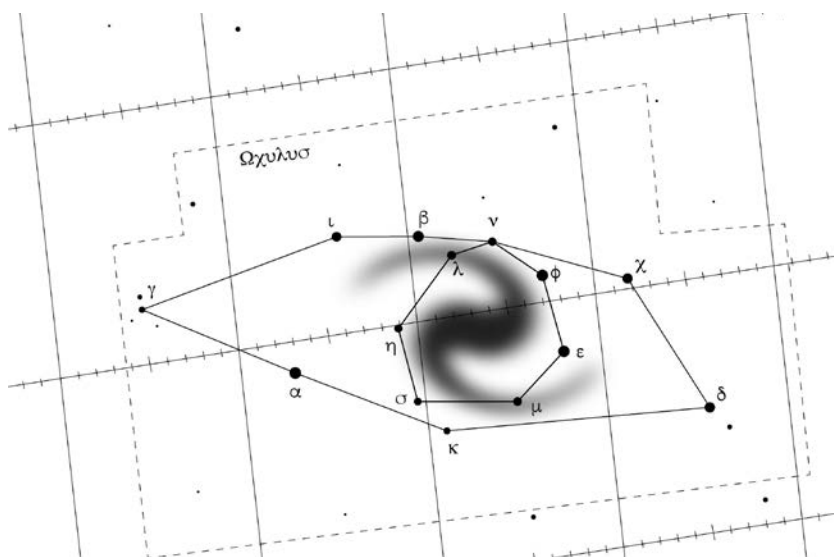
DORTE SCHOU

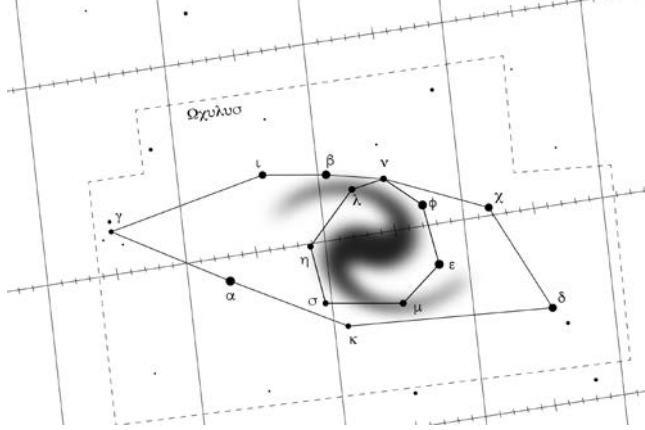
KRABAT

MISSION MENNESKE

DORTE SCHOU

KRABAT

KAPITEL 1

Jeg bøjer mig ind over bussædet ved siden af mig og ser på gratisavisen. Overskriften gør mig nysgerrig:

‘Liv i rummet?’

En pige går forbi mig for at finde en plads, en af dem jeg skal gå i klasse med. Jeg kan ikke huske hendes navn, selvom jeg nåede at være med i skolen ugen før ferien.

“Hej, Chilener,” siger hun og smiler.

Jeg ser op og nikker til hende.

“Jeg hedder Kamma,” griner hun. “Det havde du allerede glemt, ikke?”

“Du kan bare kalde mig Fox,” svarer jeg. Det blev jeg kaldt i Chile. På grund af mit røde hår.

Kamma sætter sig på sædet skråt bag mig. Hun ser på

mig med blå øjne mellem utroligt mange fregner. Hendes lyse hår er samlet i to tynde fletninger.

“Skal du lave noget spændende i ferien?” spørger hun.

Jeg trækker på skuldrene.

“Jeg skal lige lære tingene lidt at kende her, ikke?”

Hun smiler igen, så hendes fregner presser sig sammen i smilehullerne på hver sin side af munden.

“Sig til, hvis jeg skal vise dig rundt.”

“Tak,” svarer jeg og kan ikke finde på, hvad jeg mere skal sige. Jeg samler avisen op fra sædet og skimmer artiklen. Måske kan den bruges i min ansøgningsopgave til skolens talenthold.

‘I går kunne NASA afsløre, at Mars ikke er den tørre planet, vi hidtil har troet. Det amerikanske rumagentur har fundet flydende vand på den røde klode. Og i Atacamaørkenen i Chile er der fundet encellede organismer, som kan vise sig at stamme fra rummet. Måske har de levet i vand, der ligner det, vi nu har opdaget på Mars.’

Bussen kører forbi endnu en roemark. Jeg rejser mig og stopper avisen i min rygsæk, før jeg trykker på stop og slingrer ned mod bussens midterdøre.

“Vi ses, Fox,” siger Kamma efter mig.

“Jep,” svarer jeg. “Vi ses.”

Klokken nærmer sig to om natten, og jeg er ikke kommet bare en lille smule videre med min talentansøgning. Til gengæld har jeg fået set en del fede ting på YouTube, det er nok det mest positive, jeg har at rapportere.

Det er ellers pænt vigtigt, at jeg får den ansøgning afsted. Skolens talenthold er min eneste chance for at overleve det kommende skoleår sammen med en flok bønder, der er cirka halvt så intelligente som mig selv. Jeg tænker et øjeblik på pigen i bussen. Kamma. Okay, hun virker faktisk kvik nok. Men alligevel ... Jeg har i hvert fald tænkt mig at vise dem, hvad man har at byde på, når man kommer fra en pulserende storby i Chile og er havnet på Lolland af alle steder.

“LOL-land,” sukker jeg og ser igen på avisartiklen på bordet ved siden af min computer.

‘I Atacamaørkenen i Chile er der fundet encellede organismer, som kan vise sig at stamme fra rummet ...’

Selvom jeg er vokset op i Chile, har jeg aldrig været i Atacamaørkenen. Men jeg er ret sikker på, at Atacama er et ret meget hyggeligere sted end min nye skole. Selv Mars ville

nok føles mere hjemlig.

Jeg tjekker mine chilenske venners profiler. Det er aften i Santiago, og de hænger helt sikkert ud sammen et sted i byen. Felipe er på. Jeg ringer op, og et øjeblik efter ser jeg hans smilende ansigt på skærmen.

“Hola, Fox!” griner han fra den anden side af jorden.

“Hola,” svarer jeg. “Har I gang i noget sjovt?”

Felipe vender mobilen, så jeg kan se de andre. Martha, Bianca og Pedro vinker til mig fra bænken på et lille torv. Marthas fingervanter er strikket i skriggult, blå og pink alpaka-garn. Hun holder hænderne op foran kameraet og former et hjerte.

“Vi tænker på at tage ud at male,” svarer Felipe. “Hvad med dig?”

“Ikke så meget,” siger jeg. “Det er sommer her. Mega varmt.”

Det passer ikke, natten er kølig, men jeg gider ikke sige, at det er en skoleopgave, jeg sidder og sveder over. Jeg ville ønske, at jeg kunne fortælle et eller andet vildt.

“Jeg er på vej til en fest,” siger jeg. Det er ikke helt løgn, der er fest ude hos Asger.

“Nice,” svarer Felipe. “Nye venner?”

“Nja ...” Jeg sukker og tænker på Fessor-Magnus, min

eneste seriøse konkurrent til en plads på talentholdet.

“Foreløbigt bedste bud er en tyk dreng med hinkesten.” Jeg griner. “Det er svært at finde nogen, der er bedre end jer.”

De andre hujer bag Felipe. Selvfølgelig er de de bedste. Pedro rejser sig og svinger benene op i luften. Han går et par skridt på hænder, indtil Bianca skubber til ham, så han taber balancen. Martha griner og går hen foran mobilen.

“Alt er, som det plejer,” siger hun. “Ingen grund til at være ked af, at du ikke er her.” Hendes brune øjne smiler til mig direkte ind i kameraet. Min mave slår kolbøtter.

“Hvad så, Fox,” råber Pedro i baggrunden. “Jeg er blevet god, ikke?” Han slår ud efter Bianca, som hopper ned fra bænken og løber væk fra ham. Et sekund efter er hun tilbage og holder fingrene op i et V-tegn.

“For sindssygt,” svarer jeg. “Du kan tjene penge på det, Pedro.”

Vi griner. Bagefter kan ingen af os finde på noget at sige.

“Jeg er nok nødt til at komme afsted,” siger jeg. “Ud at finde nogle ordentlige venner.”

“Vi savner også dig,” griner Felipe.

“Vi ses,” svarer jeg. Og logger af.

Der bliver stille i rummet. Jeg rejser mig og finder en sprittusch, skriver en seddel til mine forældre og lægger den

på køkkenbordet. Røde bogstaver lyser i halvmørket.

‘Er taget til fest hos Asger. Har sovepose med.’

Jeg samler rygsæk og sovepose op fra gulvet og overvejer situationen. Jeg gætter på, at Fessor-Magnus er der. Så selvom festen helt sikkert er kedelig, kan jeg i det mindste få tjekket ud, hvor langt han er med sin ansøgning.

Jeg trækker en grå, ulden trøje over hovedet og går ud i natteluften. Et øjeblik senere svinger jeg cyklen ud på landevejen med Bowie i høretelefonerne ... ‘Is there life on Mars?’ Det er tid til at tage ud og undersøge, om der er liv på Lolland.

Der er ingen gadelygter, alligevel kan jeg nemt se både vejen og markerne på hver side af den. Hjemme i Chile er nætterne kulsorte. Om dagen ligger bjergene i skarpt sollys som en smilende tandrække rundt om Santiago.

Jeg tjekker klokken på min iPhone. Nyeste model ... Vi skal ikke gå ned på udstyr, selvom vi er havnet i et uland, mener min far.

”02.15, og her sker ... nada,” mumler jeg og cykler gennem halvmørket, optaget af tanker om mine venner i Chile, den røde planet, sandsynligheden for liv i rummet, og om der er en chance for, at festen hos Asger vil være bare en

lille smule sjov.

Alt for sent ser jeg en skikkelse, der ligger midt på vejen.

Jeg hugger håndbremserne i.

”Hvad fuck laver du der?” råber jeg.

Der kommer ikke noget svar. Jeg smider cyklen i vejsiden og går hen mod skikkelsen.

I det samme farer en tankerække gennem min bevidsthed, næsten som om der stod nogen og hviskede mig i øret. En voldsom varme får min hjerne til at føles, som om den koger.

Ilt. Vand. Atmosfære. Betingelser for opståen af fysisk liv.

Mit hoved er åbenbart løbet løbsk. Jeg burde nok tage noter.

Jeg prøver at få mit hjerte til at holde op med at banke i dobbelt takt, mens jeg går tættere på skikkelsen. Det ser ud til at være en pige. Cirka på min egen alder. Men ikke én, jeg har set før. Hendes øjne er mørke streger på hver side af en smal næse. Halvlangt, sort hår ligger i tjavser hen over ansigtet, der er ligblegt, nærmest gennemsigtigt. Pigens krop ser mærkelig ud, den er ligesom vredet skæv, og den ene arm er større end den anden. Det virker, som om de forskellige dele af kroppen ikke passer helt sammen.

Min hånd ryster, da jeg rækker ud mod hendes hals for at

tjekke pulsen.

I samme øjeblik åbner hun øjnene. Hendes blik skyder som en laserstråle gennem halvmørket og borer sig ind i mit, samtidig med at en tanke igen farer gennem min hjerne.

Fysisk liv rummer uanede muligheder.

Jeg trækker hånden til mig.

”Wow! Du forskrækkede mig. Jeg troede, du var død.”

Hendes grå øjne betragter mig, mens hun med besvær løfter hovedet en smule op fra vejen.

”Er du okay?” spørger jeg og rører forsigtigt ved hendes skulder.

Hun lader hovedet synke tilbage på asfalten. Hun er virkelig bleg, måske har hun hjernerystelse. Jeg er nødt til at få fat i en ambulance, tænker jeg og fisker mobilen op af lommen.

I det samme rækker pigen en arm frem og snupper den ud af min hånd. Hun gemmer mobilen under sin T-shirt og ser på mig.

”Hey, lad lige være!” siger jeg. “Giv mig den der!”

Intet svar. Måske er hun stum af chok? Jeg synes, jeg har hørt, at sådan noget kan ske.

”Giv mig min mobil tilbage,” siger jeg, tydeligt, som om jeg taler til et barn.

Pigen kniber øjnene sammen. Så trækker hun telefonen frem fra T-shirten og rækker den til mig. Hun forstår åbenbart, hvad jeg siger. Det er da en begyndelse.

Jeg går hen for at tage min cykel, og pigen følger efter mig. Hun bliver stående, alt for tæt på mig, og følger med i alle mine bevægelser.

“Det er pænt irriterende, det der,” siger jeg. “Gider du at lade være med at stirre.”

“Stirre!” svarer hun. Hendes stemme er hæs, nærmest rusten.

“Ja, stirre ... Hov, du taler?” Jeg vender mig og ser på hende.

Hun peger på min mund og kører en finger rundt i luften.

“Du vil have, at jeg skal ... sige noget?” gætter jeg. “Undskyld, jeg siger det, men er det egentlig ikke din tur til at komme med en forklaring?”

Hendes grå øjne bliver mørkere. Næsten sorte. Som om nogen står og skruer op for mørket i dem. Fingeren kører hurtigere rundt.

“Okay, fint nok. Øh ... Hej, jeg hedder Fox.”

Pigen standser fingerens cirkelbevægelse og ser interesseret på mig.

“Navn,” siger jeg igen. “Fox.”

Endelig ser der ud til at ske noget.

“Navn,” svarer hun og peger på sig selv. “Navn?”

Jeg griner.

“Det er så dig, der skal fortælle mig det.”

“Navn?” siger hun igen lidt højere.

“Har du glemt, hvad du hedder?” Det må være chokket.

Eller hjernerystelsen.

Jeg ser nærmere på hende og tænker mig om. Hun ligner Martha fra Chile lidt. Bortset fra det skæve ved hendes krop har hun samme spinkle kropsbygning og energiske bevægelser.

“Du kan hedde Martha,” siger jeg. “Indtil du kommer i tanke om dit rigtige navn.”

Hun nikker. Så sætter hun sig ned i græsset og lukker øjnene. Hun ligner en, der er ved at høre sin yndlingsmusik.

“Snakke!” siger hun.

Okay, hvis det gør hende roligere, kan jeg godt fortælle lidt om mig selv.

“Alle mine venner bor i Chile,” begynder jeg og sætter mig ned ved siden af hende. “Vi var for det meste ude at male sammen. Street-art, du ved.” Mindet om duften af spraymaling og nystegte empañadas gør mig glad og trist på

samme tid. “Noget helt andet end her, hvor folk føler sig seje, fordi de har lavet et par tags på et offentligt toilet.”

Pludselig kan jeg mærke, at det er lang tid siden, jeg har fået noget søvn. Mit hoved snurrer. En tanke rammer mig. Sammen med en følelse af at nogen lyser på min hjerne med en lommelygte.

Ensomhed.

“Sagde du noget?” Mit hjerte hamrer løs. Det her er underligt.

“Helt ærligt,” siger jeg og prøver med et par dybe vejrtrækninger. “Det er din tur nu.”

Pigen åbner øjnene og ser på mig.

“Jeg hedder Martha.”

“Ja, det ved jeg godt. Det er ligesom mig selv, der har ...”

“Jeg lærer dit sprog,” afbryder hun.

Fire ord i træk. Det er da okay til en forandring.

“Lærer mit sprog?” siger jeg. “Sejt. Du virker som én, der klarer sig ret godt i skolen.”

“Vi har problemer,” svarer hun.

“Hvorfor?” Mit hjerte skruer igen op for hastigheden.

Den nye Martha rejser sig og peger ud over markerne mod en samling fabriksbygninger, som lige akkurat er synlige i morgenlyset.

“Jeg er lavet der,” siger hun. Hendes grå øjne ser ind i mine. Lysende prikker snor sig om pupillen i en spiral. Det ligner et foto, jeg engang så af mælkevejen. Hun skubber en tot hår væk fra ansigtet med den hånd, der er for stor til resten af kroppen.

“Lavet? Hvad mener du?”

“Jeg har kun haft den her krop i få uger,” svarer hun.

“Det lyder ... ret vanvittigt,” siger jeg. “Du kan godt selv høre det, ikke?”

Martha trækker på skuldrene som for at signalere, at det hele ikke har den store betydning. Men måden, hun gør det på, er så klodset, at bevægelsen får den modsatte effekt. Det virker nærmest, som om det er første gang, hun prøver at trække på skuldrene. Jeg stirrer på hende.

“Hvis du først lige har fået en krop ... Hvad var du så ... før det?” spørger jeg.

“Tanke,” svarer hun. “Intelligens uden krop.”

“Martha, det findes jo ikke. Og man laver ikke bare kroppe.”

“Nej, måske ikke i jeres verden,” svarer hun og ser ned i græsset. “Det er overvældende at være herude. Jeg vil gerne tilbage igen.”

Jeg aner ikke, hvad jeg skal sige til det.

Martha bøjer sig ned og prikker til en bellis med en pegefinger.

“Men jeg er nødt til at løse opgaven. Ellers kan jeg ikke bruges.”

“Bruges til hvad? Hvad for en opgave?”

“At blive et menneske,” svarer hun.

OM FORFATTEREN

Foto Lærke Posselt

Dorte er forfatter (født 1963).

Hun har skrevet børne- og ungdomsfiktion, siden hun afsluttede forfatterskolen for Børnelitteratur i 2014, blandt andet labyrintbøger, hvor læseren selv er hovedperson.

Dorte er vild med fortællinger, der udvider oplevelsen af virkeligheden. Hendes første roman på KRABAT, 'Mission menneske', er en hybrid af realisme og sci-fi.